

a jaký jest finanční stav žalované strany. Srovnání smluveného ručení žalobcova za zjištěný schodek ve svěřené mu prodejně se smlouvou pojišťovací jest zcela nepřipadné, jak plyne již z doslovu ustanovení § 1288 obč. zák.

Čís. 13595.

Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Postupník ze zákona (okresní nemocenská pojišťovna) může opřít příslušnost pro uplatněný náhradní nárok o příslušnost podle § 9 aut. zák. Lhostejno, že jest nárok poškozeného posuzovati podle občanského práva a zda jde na straně žalované o nerozlučné společníky v rozepři, či jen o nevlastní společenství v rozepři.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, R II 203/34.)

Žalující okresní nemocenská pojišťovna domáhala se na majiteli automobilu Josefu F-ovi a na řidiči Janu B-ovi náhrady škody, kterou utrpěla tím, že platila ošetřovné v nemocnici a nemocenské příspěvky Augustinu Sch-ovi, jenž utrpěl poranění při srážce svého motorového kola s automobilem, řízeným druhým žalovaným. Námitce místní nepříslušnosti vznesené Josefem F-em soud prvé stolice vyhověl a žalobu ohledně něho odmítl. **D ů v o d y:** Podle udání žaloby stal se úraz, ze kterého žalobkyně uplatňuje nárok na náhradu škody, dne 12. června 1933. Žaloba však došla na okresní soud v S. teprve dne 29. prosince 1933, tedy po lhůtě šestiměsíční v § 6 zák. ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. uvedené. Jelikož žalobkyně ani v žalobě, ani později netvrdila, že se dozvěděla o škodě a osobě povinné náhradou teprve později, bylo námitce místní nepříslušnosti žalovaným Josefem F-em vznesené vyhověti, jelikož tím, že nárok nebyl vznesen ve lhůtě § 6 aut. zák. cit., jest nárok podle zák. o ručení automobilů promlčen, nelze proto dále ani použití § 9 tohoto cit. zákona o místní příslušnosti pro žaloby o náhradu škod, které byly způsobeny provozováním jízdního silostroje, jelikož pro veškeré i formální i meritorní řízení přicházejí pro promlčení v úvahu jen předpisy civ. řádu soudního a obecného občanského zákona. Prvžalovaný nebydlí v obvodu okresního soudu v S., nýbrž v obvodu okresního soudu v P., strana žalovaná netvoří společenství rozepře podle § 11 c. ř. s., jelikož nároky žalující strany proti žalovaným nespočívají při použití předpisů občanského zákona na témže právním důvodu. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku místní nepříslušnosti, vznesenou žalovaným Josefem B-em. **D ů v o d y:** Ustanovení § 9 automobilového zákona jest všeobecné a může se příslušnosti soudu v něm uvedeného dovolávati nejen poškozený sám, nýbrž i třetí osoby, které z této škodné události, ze srážky automobilů a poškození osoby při ní, odvozují své nároky proti řidiči auta i jeho majiteli, spoluzavázanému podle ustanovení téhož zákona. Při tom jest nerozhodné, zdali se nárok zakládá na ručení podle §§ 1 a 2 zák. autom., či na všeobecném důvodu náhrady škody, rozhodným jest jen, že se nárok odvozuje ze srážky aut. Proto jest také ne-

rozhodné, zda nastalo promlčení nároku podle zákona automobilového, čili nic, ježto takové promlčení a námitka jeho nemá na otázku příslušnosti soudu vůbec vliv a zákon dává poškozenému i třetím osobám, jimž byl nárok poškozeným postoupen, nebo na něž přešel z ustanovení zákona, — jak zde tvrdí žalobkyně § 246 zák. č. 221/1924, — možnost, by se domáhali náhrady této škody u soudu, v jehož obvodu se stala škodná událost. Již z tohoto důvodu jest okresní soud příslušný a bylo námitku místní nepřislušnosti ohledně prvního žalovaného zamítnouti. I kdyby však měla promlčecí lhůta § 6 autom. zák. míti vliv na možnost podání žaloby, přehlíží první soud, že promlčení v době podání žaloby ještě nenastalo, aspoň ne podle obsahu žaloby samé, v níž se uplatňuje, že poškozený byl v nemocničním ošetřování od 12. června 1933 do 9. července 1933, dále že mu žalobkyně poskytovala v důsledku tohoto úrazu nemocenské příspěvky do 18. listopadu 1933, takže jí teprve tím dnem, kdy přestala poskytovat poškozenému příspěvky, byl rozsah škody, kterou může uplatňovati, znám a nemohla ani dříve žalobu podati, ježto promlčecí lhůta začíná ode dne, kterého byly žalobkyni známy všechny podmínky, by mohla své nároky uplatňovati, tedy nejen osoba poškozeného a škůdce a majitele silostroje, nýbrž i rozsah škody, od něhož závisí žalobní žádost co do požadované výše. Tato podmínka se stala žalobkyni známou, až přestala platiti nemocenské příspěvky, jichž náhradu touto žalobou žádá, a teprve tím dnem, — tedy 18. listopadem 1933. — počala pro ni běžeti promlčecí lhůta. I z tohoto důvodu nelze tedy žalobu podanou včas odmítnouti. Konečně i další důvod § 11 c. ř. s. jest na místě, ježto jde podle předpisů autom. zákona o nerozlučné spolčníky na straně žalované, takže i podle § 93 j. n. jest žaloba u soudu jednoho ze spolčníků v rozepři přípustnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V § 9 aut. zákona se stanoví všeobecně, že lze žalobou uplatňovati náhradu škody, která byla způsobena provozem silostroje, u věcně příslušného soudu, v jehož obvodu nastala škodná událost. Zákon nerozlišuje, zda nárok spočívá na zosřteném ručení ve smyslu ustanovení § 1 a 2 aut. zákona, či na předpisech práva občanského, a proto jsou bezpodstatné vývody dovolacího rekursu, že použití § 9 aut. zákona závisí na tom, zda jest případ posuzovati podle práva občanského, či podle předpisů zákona automobilového, a že rekursní soud přehlédł ustanovení § 3 čís. 4 aut. zákona, ježto souzený případ jest posuzovati podle předpisů práva občanského. Bezpodstatné jsou i vývody dovolacího rekursu, že ano nároky poškozeného Sch-a, jakožto postupitele ze zákona jest posuzovati podle občanského zákona, nejde o nerozlučné společenství, podle něhož by byla dána příslušnost ohledně žalovaného F-a. V rozhodnutí čís. 5304 sb. z. a n., na něž se odkazuje, bylo blíže vyloženo, že sudiště na výběr podle § 9 aut. zákona nebylo poskytnuto jen poškozenému pro jeho osobu jako jeho osobní výsada a že postupem se změnila jen osoba věřitele, nikoliv však právní povaha nároku. Z toho plyne, že žalobkyně mohla, jakožto postupnice ze zákona právem opřítí příslušnost pro

uplatněný náhradní nárok o ustanovení § 9 cit. zákona a vznéstí žalobu u soudu, v jehož obvodu se škodná událost stala a že je nerozhodné pro příslušnost dovolaného soudu, zda jest nárok poškozeného Sch-a posuzovati podle občanského zákona a zda jde na straně žalované o nerozlučné spolčníky v rozepři, či jen o nevlastní společenství v rozepři, jak se dovozuje v dovolacím rekursu.

Čís. 13596.

K vyvinění zaměstnavatele s hlediska ručení podle § 1315 obč. zák. nestačí o sobě odborná zdatnost použité osoby, není-li tato osoba spolehlivá pro své povahové vlastnosti. V tomto směru však není o sobě rozhodnou povahová vada v jiném než v odborném směru, není-li příčinné souvislosti mezi vadou a nehodou buď vůbec anebo proto, že se povahová vlastnost v konkrétním případě vůbec neprojevila.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, Rv II 452/32.)

Auto žalobcovo bylo zachyceno a poškozeno vojenským povozem, jež řídil vojín K. Žalobní nárok na náhradu škody proti státu uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Pojem zdatnosti jest vykládati širě, než činí odvolatel, který má za to, že by žalovaný ručil za škodu jen, kdyby K. byl neschopný pro úkol kočího a kdyby se při řízení koní jeho nezdatnost dříve projevila a z toho by bylo lze usuzovati na jeho neschopnost pro svěřený úkol. Jest ovšem pravda, že nebylo prokázáno, že se K. dříve projevil nespolehlivým při řízení koní, tedy jako vojenský kočí. Avšak první soud správně zjistil, že vojín K. byl nespolehlivý v jiném směru, že rozkazy plnil nedbale. Tím se projevila u něho vadnost povahy. K. byl sice zaučen v řízení a opatrování koní, ale při tom neměl vlastnosti povahové, které by zaručovaly, že svěřený mu úkol vždy svědomitě a spolehlivě provede, naopak projevila se u něho opětovně vadnost povahy, nedbalé vykonávání rozkazů, která činila možným, že v konkrétním případě úkol mu svěřený neprovede s plnou pilností a svědomitostí. Tato vadnost povahy byla zřejmě trvalá a činila K-a neschopným, aby vždy a za každých okolností obstaral bezvadně práce, k nimž byl určen. Byl tedy nezpůsobilý tak, jak to předpokládá § 1315 obč. zák. Ostatně projevila se u K-a nezdatnost skutečně i v konkrétním případě. Odvolací soud zjišťuje výpovědi svědka N-a, že je zakázáno s vojenskými koňmi ve městě klusati. Vojín K. však, jak z výpovědi jeho je patrné, nechal dojít k tomu, že se koně daly do mírného poklusu, poklus pak učinil nutným zadržení koní, následkem čehož nebyly postřaňky napjaty a vypadlo brdečko, které uhodilo jednoho koně do kolen, což zase způsobilo splašení koní a škodu. Je tedy zjevno, že vojín K. nedbal zákazu, podle něhož byl by hned od výjezdu koní do města musil řídit koně tak, by se nedaly do poklusu. I když dle výpovědi svědka V-a vojíni, kteří s vojenským vozem jeli, byli před tím jako kočí vycvičení, nelze žalovaného z ručení za škodu zprostiti, an vojín K. nebyl k vykonávání rozkazů způsobilý a jeho nadřízenému bylo to známo. Právě proto ne-